

ΚΡΙΤΙΚΗ ΘΕΑΤΡΟΥ**«Τριαντάφυλλο στο στήθος»****Του Τέννεση Ουίλλιαμς από το Σατιρικό****• ΝΟΝΑΣ ΜΟΛΕΣΚΗ**

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Χρίστος Ζάνος
ΣΚΗΝΙΚΑ - ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ: Κώστας Καυκα-
 ρίδης
ΜΟΥΣΙΚΗ: Βάσος Αργυρίδης
ΠΑΙΖΟΥΝ: Πόπη Αβραάμ, Κώστας Καζά-
 κος, Ζωή Κυπριανού, Παντελής Αντωνας,
 Νάνου Κωνσταντακοπούλου, Παντελής
 Παπακωνσταντίνου, Χρίστος Ζάνος, Ελε-
 να Χριστοφή, Αντρέας Μελέκης, Μόνικα
 Μελέκη, Αντρη Ακάμα, Κωνσταντία Ζά-
 νου.

ΑΝΑΡΩΤΙΟΜΟΥΝΑ τι κλειδί θα βρει ο θίασος για το έργο του Τέννεση Ουίλλιαμς, επειδή το «Τριαντάφυλλο στο στήθος» είναι από τα έργα που προσφέ-
 ρονται για διάφορες ερμηνείες. Ο συγγρα-
 φέας υποβάλλει αρκετά επίμονα τα συμβο-
 λικά στοιχεία με το αγαλματάκι της Παναγί-
 ας να δεσπόζει στον κόσμο της Σεραφίνας
 και με το μαύρο τράγο — σύμβολο του πά-
 θους, του ανδρικού στοιχείου, που εισβάλ-
 λει σ' αυτό τον κόσμο και τον αναστατώνει.
 Άλλη πιθανότητα ήταν να μεταμορφωθεί το
 έργο σε στυλ του Εντουάρντο ντε Φίλλιπ-
 πο, να φωτιστεί η ατμόσφαιρα του μ' ένα
 θλιμμένο χαμόγελο, μια και ο Μαντζακα-
 βάλλο είναι ένα από τις πιο κωμικές μορ-
 φές στις τραγωδίες του Ουίλλιαμς.

Ο ΘΙΑΣΟΣ διάλεξε το δρόμο της τερά-
 στιας σκηνικής έντασης, του ακραίου εξ-
 πρεσσιονισμού, τη φόρμουλα «δυνατά πάθη
 = δυνατή έκφραση». Ο σκηνοθέτης Χρί-
 στος Ζάνος συνεπαρμένος από τη συναι-
 σθηματική φόρτιση του έργου παρότρυνε
 τους ηθοποιούς να αφεθούν να τους πα-
 ρασύρει η παθιασμένη ροή του «τριαντα-
 φύλλου», να δείξουν χωρίς αναστολές πό-
 σο έντονα νιώθουν οι ήρωές του, να εξω-
 τερικεύσουν όλο το περιεχόμενο των ψυ-
 χών τους. Και οι ηθοποιοί το κάνουν.

ΕΔΩ θέλω να ξεκαθαρίσω μερικά πρά-
 γματα, και πρώτ' απ' όλα για τον εαυτό
 μου. Επαιζαν οι ηθοποιοί με την έννοια του
 επαγγελματικού παιχνιδιού, της υποκριτι-
 κής τεχνικής; Προσωπικά ένιωθα στην δι-
 άρκεια της παράστασης, ότι το να φτάσουν
 ως τέτοια συναισθηματική υπερθέρμανση
 ερμηνευτές των κεντρικών ρόλων του έρ-
 γου δεν θα 'πρέπε να ήταν το τέλος της
 πορείας τους, αλλά το απαραίτητο της στά-
 διο και να ακολουθούσε η παραπέρα επε-
 ξεργασία της κάθε μορφής και της μορφής
 της παράστασης γενικά.

ΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ των κεντρικών προσώ-
 πων άνοιξαν μπροστά στους ηθοποιούς,
 όμως δόθηκε βάρος στην εξωτερική έκ-
 φραση στο παίξιμο. Ενώ η μεταφορά της
 έντασης στο εσωτερικό της κάθε μορφής,
 η μεγαλύτερη λιτότητα της υποκριτικής
 συμπεριφοράς των ερμηνευτών, η περισσό-
 τερη αναγωγή των εργασιών στο επίπεδο
 τεχνικού σκηνικού παιχνιδιού δεν θα πρό-
 διδε τη σκηνοθετική σύλληψη του έργου.
 Ο σκηνοθέτης είδε τη γραμμή της Σεραφί-
 νας τεντωμένη μεταξύ των δύο ρόλων —
 του έρωτα και του θανάτου. Οσο περισσό-
 τερη ένταση θα έκλειναν οι ηθοποιοί μέσα
 τους (χαμηλώνοντας την εξωτερική έκ-
 φραση), τόσο περισσότερο θα τέντωνε αυ-
 τή η γραμμή. Τότε θα άλλαζε και ο ρυθμός,
 που κατά τη γνώμη μου έπρεπε να είναι πιο
 συντονισμένος με την προληπτικότητα της
 Σεραφίνας, με τη συνεχή της αναμονή κά-
 ποιων μηνυμάτων — από τη Παναγία, από
 την μοίρα...

Ο ΡΥΘΜΟΣ. Η Υπόθεση του έργου είναι
 μια κυκλική ιστορία που αρχίζει και τελειώ-
 νει με το τριαντάφυλλο να καίει το στήθος
 της Σεραφίνας, το τριαντάφυλλο του έρω-
 τα. Αυτή η συνέχεια, η «κυκλικότητα» ακού-
 γεται στην ωραία, ισορροπημένη μεταξύ
 του ιταλικού και του ελληνικού στοιχείου,
 μουσική του Βάρου Αργυρίδη. Η μελωδική
 γραμμή της παράστασης σαν να συμβουλευ-
 ει τους υπόλοιπους συντελεστές να απο-
 φεύγουν το σπονδυλωτό, το απότομο, να
 προτιμούν το ρευστό, το μοιραία συνδεδε-
 μένο στη ροή και στο ρυθμό της παράστα-
 σης.

ΤΟ ΣΚΗΝΙΚΟ σίγουρα είναι λειτουργικό
 και βολικό, αλλά νομίζω ότι ο πολύ καλός
 σκηνοθέτης Κώστας Καυκαρίδης έμαθε
 να αυτοθυσιάζεται για τα κοινά ενδιαφέ-
 ροντα του θιάσου.

ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΣ στις ερμηνείες των
 ηθοποιών να σημειώσουμε, ότι ο Κώστας
 Καζάκος ίσως ο πιο ψυχρός στη θερμή
 ατμόσφαιρα φτιάχνει τον Μαντζακαβάλλο
 του με πιο έντεχνα μέσα, μπάζοντας άλλα
 χρώματα και τόνους στην παράσταση και
 μεταδίδοντας τους στην πρωταγωνίστρια
 Πόπη Αβραάμ. Ο εξπρεσιονισμός της Πό-
 πης Αβραάμ στο ρόλο της Σεραφίνας, συγ-
 κλονιστικός σε μερικές στιγμές, θα μπορού-
 σε μόνο να ενδυναμωθεί με κάποιες αλλα-
 γές στην ένταση, στο ρυθμό, στην διαφο-
 ροποίηση των εκφραστικών μέσων για να
 παραμένουν εκείνες οι κρίσιμες στιγμές
 του ρόλου σαν κορυφές, να ξεχωρίζουν μέ-
 σα στο συνεχή ηλεκτρισμό της ερμηνείας
 της Πόπης Αβραάμ.